

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A TREIA

CAUZA ICHIM ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 9164/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

10 martie 2009

DEFINITIVĂ

10/06/2009

Această hotărâre poate suferi modificări de formă

În cauza Ichim împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Luis López Guerra, *judecători*,

și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 17 februarie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 9164/02) îndreptată împotriva României prin care un cetățean al acestui stat, domnul Petru Ichim („reclamantul”), a sesizat Curtea la 14 aprilie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul, care a beneficiat de asistență judiciară, este reprezentat de Roxana-Elena Chiperi, avocat din Iași. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 7 noiembrie 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, a hotărât, de asemenea, ca respectiva Cameră să se pronunțe în același timp cu privire la admisibilitatea și la fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1953 și locuiește în Iași.

5. Angajat al întreprinderii de stat S.C. Iasitex SA („societatea I.”), ocupa, din 1983, în calitate de chiriaș, o locuință de serviciu a întreprinderii în cauză.

6. La 21 mai 1993, în temeiul Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din

fondurile unităților economice sau bugetare de stat, societatea I. i-a vândut reclamantului apartamentul cu două camere pe care îl ocupa și cota-parte indiviză de 12,58% din spațiul comun corespunzător al imobilului cu destinația de locuințe. În același contract, era prevăzut un drept de folosință în favoarea reclamantului pentru o parte a terenului care corespundea unui procent de 12,58% din terenul aferent imobilului, respectiv 44,56 m², pe toată durata de viață a imobilului. Reclamantul a intrat în posesia terenului respectiv.

A. Atribuirea succesivă a terenului în litigiu de către autorități reclamantului și societății I.

7. În urma cererii reclamantului din data de 15 ianuarie 1993 vizând atribuirea în proprietate, în temeiul legilor nr. 85/1992 și nr. 18/1991, a terenului aferent apartamentului său, la 15 iunie 1993, societatea I. a solicitat Primăriei Municipiului Iași să procedeze la atribuirea terenului, pe motiv că nu deținea, la momentul respectiv, un certificat de proprietate asupra terenului în cauză și că nu putea, așadar, să transmită dreptul de proprietate părții interesate. În tabelul anexat la cererea societății I., reclamantul figura cu o parcelă de 72 m², adică terenul aferent apartamentului și corespunzător cotei-parte de 12,58% din imobil.

8. La 1 iulie 1993, în temeiul art. 35 din Legea nr. 18/1991, reclamantul a solicitat primăriei să-i atribuie dreptul de proprietate asupra terenului de 72 m² aferent apartamentului său. După ce a luat la cunoștință de contractul de vânzare-cumpărare din 21 mai 1993 și a constatat că terenul în cauză era „în patrimoniul statului”, primăria i-a propus prefectului să atribuie în proprietatea reclamantului respectivul teren, în temeiul Legii nr. 85/1992 citată anterior. Raportul semnat de primar era avizat, între alții, de șefii serviciilor de urbanism și de contencios din primărie.

9. În temeiul art. 35 din Legea nr. 18/1991, printr-un ordin din 15 noiembrie 1993, prefectul de Iași atribuia reclamantului în proprietate terenul de 72 m² aferent apartamentului său; ordinul prevedea faptul că punerea în posesie și acordarea titlului de proprietate vor fi realizate de comisia locală din Iași însărcinată cu aplicarea Legii nr. 18/1991. Punerea în posesie s-a făcut în 1993 și reclamantului i-a fost acordat un titlu administrativ de proprietate la 5 martie 1996, de către Comisia Județeană Iași pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 („comisia județeană”). În plus, la 19 martie 1994, primăria i-a dat reclamantului autorizația de a instala un stand pe terenul aferent apartamentului.

10. Între timp, la 3 august 1995, societatea I. a obținut din partea Ministerului Industriei un certificat care atesta dreptul său de proprietate asupra terenului adiacent imobilului unde se afla apartamentul reclamantului, respectiv 2 423 m², care includeau, de asemenea, și parcela de 72 m².

11. În urma unei vânzări prin licitație, la 9 aprilie 1996, societatea I. a încheiat cu societatea Rodimpex S.R.L. („societatea R.”) un contract de vânzare-cumpărare pentru un teren în suprafață de 1 838,6 m², care includea terenul de 72 m² sus-menționat.

B. Acțiunea societății I. în anularea titlului de proprietate acordat reclamantului la 5 martie 1996

12. La 19 august 1996, societatea I. a sesizat Judecătoria Iași cu o acțiune având ca obiect anularea titlului de proprietate din 5 martie 1996 îndreptată împotriva reclamantului, a primăriei și a comisiei județene. S-a susținut că reclamantul nu era îndreptățit să i se atribuie în proprietate terenul în cauză, întrucât societatea obținuse, la 3 august 1995, un certificat de proprietate prin care i se recunoștea dreptul de proprietate asupra terenului.

13. Prin hotărârea din 13 noiembrie 1997, judecătoria a respins acțiunea. S-a reținut că titlul de proprietate în litigiu a fost acordat legal de autoritățile însărcinate cu punerea în aplicare a Legii nr. 18/1991, având în vedere dispozițiile art. 35 alin. (2) din aceeași lege și ale art. 10 din Legea nr. 85/1992. Pentru a concluziona validitatea titlului citat anterior, instanța a subliniat că, la 15 iunie 1993, societatea I. își manifestase fără echivoc voința ca terenul să fie atribuit reclamantului și nu a contestat ulterior ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993.

14. Prin hotărârea din 28 iunie 1999, Tribunalul Iași a respins apelul formulat de societatea I. ca nefondat. S-a reținut că dreptul de proprietate al reclamantului asupra terenului de 72 m² a fost constituit prin ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993, ordin care a respectat cerințele art. 35 din Legea nr. 18/1991 și nu a fost contestat. Tribunalul a adăugat că certificatul de care se preleva societatea I. îi fusese acordat ulterior, fără a se fi ținut cont de faptul că terenul se afla deja în proprietatea persoanei în cauză, și că titlul de proprietate din 5 martie 1996 fusese emis în temeiul ordinului citat anterior și conform Legii nr. 18/1991.

15. Prin hotărârea definitivă din 13 decembrie 1999, Curtea de Apel Iași a confirmat deciziile citate anterior, respingând ca inadmisibil recursul formulat de societatea I.

C. Acțiunea societății R. pentru constatarea nulității titlului de proprietate emis reclamantului la 5 martie 1996

16. În 1998, societatea R. a sesizat Judecătoria Iași cu o acțiune având ca obiect anularea titlului de proprietate acordat reclamantului la 5 martie 1996, acțiune îndreptată împotriva reclamantului și împotriva comisiei județene, întemeiată pe pretinsa lipsă a dreptului reclamantului de a i se atribui în proprietate terenul în litigiu. Societatea R. a evidențiat faptul că a

cumpărat terenul în cauză de la societatea I., care era proprietara acestuia în temeiul certificatului de proprietate din 3 august 1995.

17. După ce a luat notă de hotărârea din 13 noiembrie 1997, citată anterior, și a efectuat o expertiză, prin hotărârea din 26 mai 1999, judecătoria a admis acțiunea societății R. și a anulat integral titlu de proprietate al reclamantului. Instanța a reținut că societatea I. a obținut, la 3 august 1995, un certificat care atesta dreptul său de proprietate asupra unui teren care includea parcela în litigiu și că, după această dată, nu a existat niciun transfer de proprietate al parcelei respective în favoarea reclamantului. De asemenea, a reținut că recunoașterea validității titlului de proprietate al reclamantului ar fi adus atingere dreptului de proprietate pe care societatea R. îl obținuse legal prin contractul de vânzare-cumpărare.

18. Reclamantul a formulat apel, susținând că ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993 nu a fost anulat și că parcela de 72 m² nu era inclusă în terenul achiziționat de societatea R. la 9 aprilie 1996, ci făcea parte din restul terenului care aparținea societății I., menționat în certificatul din 3 august 1995, și care nu fusese vândut. Prin hotărârea din 10 martie 2000, tribunalul a respins apelul ca nefondat. S-a reținut că societatea I. nu a transferat reclamantului terenul aferent apartamentului, întrucât nu deținea la momentul faptelor un certificat de proprietate, și că parcela atribuită spre folosință reclamantului la 21 mai 1993 era de 44,56 m². Terenul în plus față de terenul aferent imobilului cu destinația de locuințe a fost vândut de societatea I. societății R. Tribunalul a hotărât că reclamantul nu era îndreptățit să i se atribuie în proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 decât suprafața de teren de 44,56 m² și că faptul că societatea R. nu a contestat ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993 nu o împiedica să solicite direct anularea titlului de proprietate litigios.

19. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei hotărâri, susținând, printre altele, că titlul de proprietate fusese validat în cadrul unei proceduri anterioare inițiate de societatea I. (supra, pct. 13-15). Prin decizia din 13 octombrie 2000, redactată la 10 noiembrie 2000, Curtea de Apel Iași confirmat temeinicia hotărârii pronunțate în apel, considerând că faptul că o altă instanță s-a pronunțat în favoarea validității titlului de proprietate litigios nu constituie o piedică în acțiunea în cauză în ceea ce privește nulitatea aceluiași titlu.

20. De altfel, în cadrul unei proceduri ulterioare, prin hotărârea definitivă din 15 octombrie 2001, Tribunalul Iași a admis acțiunea societății R. și l-a obligat pe reclamant să-i lase societății în cauză deplina proprietate și posesie a parcelei de 72 de m².

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

21. Art. 10 din Legea nr. 85/1992, astfel cum era redactată la momentul faptelor, prevedea că, în momentul cumpărării unei locuințe într-un imobil

cu destinația de locuințe de către titularii contractelor de închiriere, aceștia din urmă dobândesc totodată și dreptul de proprietate asupra părților și instalațiilor folosite în comun în imobil, proporțional cu cota-parte a locuinței. În plus, titularul dreptului obținea totodată, în funcție de cota-parte deținută, dreptul de proprietate asupra „terenului aferent clădirii” astfel cum a fost stabilit în autorizația de construire; valoarea cotei-parte era inclusă în prețul de vânzare. Atribuirea terenului în cauză în proprietate se făcea în conformitate cu art. 36 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 [art. 10 alin. (5) din Legea nr. 85/1992].

22. Art. 35 din Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar, astfel cum era redactată la momentul faptelor, era formulat astfel:

„[...] (2): Terenurile proprietate de stat, situate în intravilanul localităților atribuite, potrivit legii, în folosință veșnică sau în folosință pe durata existenței construcției în vederea construirii de locuințe proprietate personală, sau cu ocazia cumpărării de la stat a unor asemenea locuințe, trec, la cererea proprietarilor actuali ai locuințelor, în proprietatea acestora, integral sau, după caz, proporțional cu cota deținută din construcție. [...]

(5) Atribuirea în proprietate a terenurilor prevăzute la alin. 2-5 se va face, prin decizia prefecturii, la propunerea primăriilor făcută pe baza verificării situației juridice a terenurilor.”

23. Dispozițiile relevante ale art. 322 C. proc. civ. cu privire la revizuirea unei hotărâri rămase definitive (cale extraordinară de atac) sunt formulate astfel:

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...]

7. dacă există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.”

În hotărârea nr. 220 din 16 mai 2007, Curtea de Apel Suceava a respins ca inadmisibilă o cerere de revizuire prin care o persoană particulară sublinia contradicția dintre două hotărâri definitive pronunțate în cadrul a două proceduri referitoare la validitatea titlului său de proprietate. Observând că, în a doua procedură, partea în cauză a înștiințat instanța de existența unei hotărâri definitive anterioare favorabile, precum și faptul că instanțele au respins excepția de autoritate de lucru judecat pe care acesta o invocase, Curtea de Apel din Suceava a concluzionat că acțiunea în revizuire nu era admisibilă atât timp cât partea în cauză a invocat, fără succes, hotărârea definitivă favorabilă în a doua procedură despre care se plânge. Instanța a concluzionat că, într-un astfel de caz, partea în cauză

urmărea nu doar revizuirea celei de-a doua hotărâri, ci și o reexaminare a soluției pronunțate în ceea ce privește excepția deja invocată.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

24. Reclamantul se plânge de faptul că a fost privat de terenul aferent apartamentului său, cu încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

25. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

26. Guvernul susține neepuizarea căilor de atac interne de către reclamant, care nu a formulat o acțiune în revizuire (art. 322 C. proc. civ.) împotriva hotărârii definitive din 26 mai 1999 vizând contradicția între această hotărâre și hotărârea definitivă din 13 noiembrie 1997 pronunțată de aceeași instanță în procedura inițiată de societatea I. În ceea ce privește condiția privind identitatea dintre părți impusă de art. 322 C. proc. civ., Guvernul răspunde că societatea R. este succesoarea societății I.

27. Reclamantul contestă caracterul efectiv al căii de atac prezentate de Guvern.

28. Curtea consideră că excepția Guvernului este strâns legată de conținutul capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1, astfel încât decide să o reunească cu fondul (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Valentin Dumitrescu împotriva României*, nr. 36820/02, pct. 68, 1 aprilie 2008, și *De Sciscio împotriva Italiei*, nr. 176/04, pct. 53, 20 aprilie 2006).

29. De altfel, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, observă că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

30. După ce a făcut trimitere la principiile generale ale Curții în această privință, Guvernul susține că cerința proporționalității a fost respectată în speță, instanțele interne motivând în mod corespunzător concluzia referitoare la nulitatea titlului de proprietate al părții în cauză.

31. Reclamantul consideră că Guvernul nu a clarificat aspectul privind respectarea condițiilor prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1.

32. Curtea observă, de la bun început, că Guvernul nu contestă faptul că reclamantul era titular al unei „valorii patrimoniale” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, în ceea ce privește parcela în litigiu, de 72 m². Ea consideră că atribuirea în proprietate și punerea în posesie a parcelei respective în anul 1993, pe motivul că era aferentă apartamentului în sensul legilor nr. 85/1992 și nr. 18/1991, precum și validarea titlului de proprietate prin hotărârea definitivă din 13 noiembrie 1997 i-au oferit reclamantului, pe bună dreptate, certitudinea că va putea păstra posesia efectivă și dreptul de folosință asupra terenului în cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ioan împotriva României*, nr. 31005/03, pct. 43, 1 iulie 2008). Nu este contestat nici faptul că hotărârea definitivă din 13 octombrie 2000 a Curții de Apel Iași a avut ca efect privarea reclamantului de terenul în cauză (*Gashi împotriva Croației*, nr. 32457/05, pct. 27-28, 13 decembrie 2007, și *Velikovi și alții împotriva Bulgariei*, nr. 43278/98 și altele, pct. 159-160, 15 martie 2007).

33. Curtea amintește, în continuare, că art. 1 din Protocolul nr. 1, care are în esență ca obiectiv protejarea intereselor individului împotriva oricărei atingeri aduse de stat respectării bunurilor sale, poate, de asemenea, să implice obligații pozitive ale statului constând în punerea în aplicare de măsuri necesare protejării dreptului de proprietate (*Ioan*, citată anterior, pct. 44, și *Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei*, nr. 48553/99, pct. 96, CEDO 2002-VII).

34. În speță, Curtea observă că, în momentul constituirii dreptului de proprietate al reclamantului și al punerii sale în posesia terenului în 1993, autoritățile administrative erau exclusiv competente, în temeiul legilor nr. 85/1992 și nr. 18/1991, să procedeze, după verificările necesare, la operațiunile citate anterior cu privire la „terenul aferent” apartamentului care fusese vândut părții în cauză (supra, pct. 21-22). În acest sens, atrage atenția asupra faptului că, la momentul faptelor, însăși societatea I., care a contestat ulterior atribuirea terenului în favoarea reclamantului, a indicat autorităților competente terenul care trebuia să fie acordat părții în cauză. Curtea concluzionează așadar că autoritățile au avut posibilitatea de a verifica dacă condițiile de acordare a titlului de proprietate erau legal întrunite și să prevină crearea unui drept de proprietate contrar legii (*Ioan*, citată anterior, pct. 50, și *Gashi*, citată anterior, pct. 39).

35. De asemenea, Curtea observă că, în prima acțiune inițiată de societatea I. având ca obiect anularea titlului de proprietate al reclamantului

asupra terenului de 72 m², instanțele interne au hotărât că titlul litigios era valid, motivând că acesta a fost acordat în conformitate cu Legea nr. 18/1991 și ordinul prefectului din 15 noiembrie 1993, iar certificatul de proprietate al societății I. a fost emis într-un moment în care terenul se afla deja în patrimoniul părții în cauză (supra, pct. 13-15). Cu toate acestea, în cadrul unei a doua proceduri în anulare inițiată de societatea R., succesoare a societății I., instanțele interne au concluzionat nulitatea titlului litigios, pe motiv de încălcare a Legii nr. 18/1991 și a necesității de a respecta dreptul de proprietate al societății R.

36. Curtea ia notă de faptul că, prin trimiterea la calea de atac prevăzută de art. 322 C. proc. civ., Guvernul recunoaște că a doua procedură în anularea titlului în cauză viza „aceeași cauză” și, în esență, „aceleași părți”. Cu toate acestea, Guvernul nu a precizat în niciun fel motivele care ar justifica abaterea de la principiul securității raporturilor juridice și anularea titlului reclamantului după validarea sa prin hotărârea definitivă din 13 noiembrie 1997 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Amurăriței împotriva României*, nr. 4351/02, pct. 44, 23 septembrie 2008).

37. În ceea ce privește revizuirea prevăzută de art. 322 alin. (7) C. proc. civ. pe care, potrivit Guvernului, partea interesată ar fi trebuit să o epuizeze înainte de sesizarea Curții, trebuie reamintit, ca o regulă generală, că un reclamant nu este obligat să recurgă la o cale de atac extraordinară, pentru a respecta regula epuizării căilor de atac interne [*Prystavska împotriva Ucrainei*, nr. 21287/02, CEDO 2002-X, și *Kiiskinen împotriva Finlandei* (dec.), nr. 26323/95, CEDO 1999-V]. Pe de altă parte, deși Guvernul nu a furnizat niciun exemplu de jurisprudență în susținerea tezei sale, Curtea observă că reclamantul a invocat, fără succes, în cadrul celei de-a doua proceduri în anulare, existența primei hotărâri definitive favorabile, fapt care – potrivit jurisprudenței interne – făcea inadmisibil recursul invocat de Guvern (supra, pct. 19 și 23 *in fine*).

38. Deși nu se raliază cu vreuna dintre hotărârile definitive pronunțate cu privire la titlul de proprietate litigios, Curtea reamintește că a hotărât că atenuarea anumitor atingeri aduse drepturilor, precum cea invocată de societatea R. în speță, nu trebuie să creeze noi erori disproporționate și că eventualele erori comise de autorități nu trebuie să fie suportate exclusiv de către persoanele particulare în cauză (*Ioan*, citată anterior, pct. 55, și *Amurăriței*, citată anterior, pct. 36). Curtea observă că, în cauza examinată, Guvernul nu susține în niciun fel că reclamantul a obținut terenul în cauză acționând cu rea-credință sau obținând avantaje dintr-o poziție privilegiată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gashi*, citată anterior, pct. 37 *in fine*). Or, după validarea titlului său de proprietate printr-o primă procedură judiciară, reclamantul a fost privat, fără nicio compensație, de terenul în cauză, în urma unei a doua proceduri angajate de succesoarea societății I., care căzuse în pretenții în cadrul primei proceduri.

39. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că statul nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revineau în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1, de a examina în mod coerent și cu respectarea securității juridice situația reclamantului și de lua măsuri proporționale pentru a remedia eventualele erori pentru care este răspunzător.

Prin urmare, Curtea respinge excepția preliminară a Guvernului și concluzionează în sensul încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

40. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

41. Reclamantul nu a prezentat cererea de acordare a unei reparații echitabile cu respectarea condițiilor impuse. Prin urmare, Curtea consideră că nu este necesar să-i acorde vreo sumă cu acest titlu.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Alătură fondului* excepția preliminară a Guvernului referitoare la neepuizarea căilor de atac interne și o *respinge*;
2. *Declară* cererea admisibilă;
3. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 10 martie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte